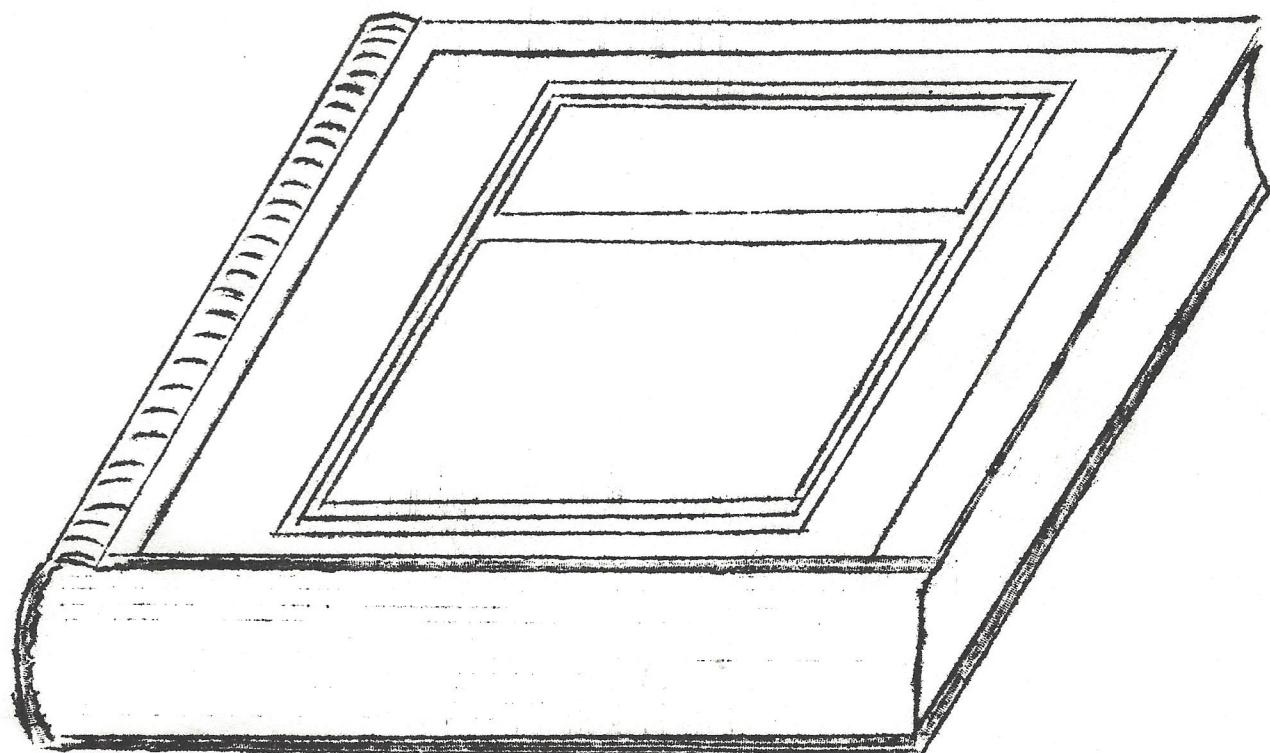

85/86

SOLRICK

ST.:2 IZPOD
CRNE PRST LETO:
XXIV

XXIII

V rokah držite drugo številko Šolarčka. V njej mladi novinarji objavljam svoje prispevke, ki smo jih celo šolsko leto pisali in pošiljali v PIL, Primorske novice in Delo. Nekateri so bili objavljeni, vsi seveda ne. Ker so ti prispevki zanimiv prikaz dejavnosti na šoli, jih objavljam, da bodo naši zanamci vedeli, kaj vse smo počeli. Gotovo so najbolj razgibani in privlačni interesni dnevi, zato je tudi največ prispevkov o kulturnih, športnih dneh. Upamo, da vam bodo v prijetno branje.

Obenem pa pozivamo vse, ki se jim pero pri pisanju ne zatika in radi svoje ime preberejo tudi v časopisu, da se nam v novem šolskem letu pridružijo.

Člani novinarskega krožka

TUDI MIZNAMO DELATI

Četrtek zjutraj pred začetkom pouka. Četica osmošolcev čaka na znak za začetek.

"Joj, kako ste pridni!" so se nam posmehovali učenci nižjih razredov, ko so nas opazili v delovnih oblekah in brez šolskih torb.

"Nekdo pač mora biti," jim ne ostanemo dolžni.

Snažilka je zbolela, zato bomo mi vsaj za en dan prevzeli njen vlogo. Dekleta pomivamo, brišemo, pometamo, fantje pa vlačijo s podstrešja starč šaroč, da jo bodo odpeljali na odpad. Pri delu nas včasih še spremlja kak privoščljiv pogled, a mi se za to ne zmenimo. Radi bi svojim delom dokazali, da nismo le najstarejši na šoli, ampak tudi najmarljivejši, najzrelejši, naj..., zato vztrajamo. Še posebno v odmorih se želimo izkazati, saj delamo vsem na očeh. Razredi so veliki, hodniki dolgi, pa nam dela ne zmanjka celo dopoldne.

Ura za uro mineva, in, ko gre delo proti koncu, smo že prav upehani. Na koncu nas čaka še velika ovira. Velik in težak predpražnik. Pri čiščenju so nam mrali priskočiti na pomoč še fantje. Ugnali smo ga šele s sesalcem, kajti iz njega so se dvigali ogromni oblaki prahu.

Ponosni na svoje delo smo pogledovali na čiste hodnike, vedeli smo, da nas drugi dan čakajo lepo pometene učilnice. Dokazali smo, da znamo prijeti za vsako delo in taka zavest je največ vredna.

Petra Kajzer in Marta Wolf
8. razred

PRIJETNI ZVOKI KITAR

"Danes ne bomo imeli telovadbe," naju presenetijo sošolke v ponedeljek zjutraj.

"Zakaj pa ne?" se začudiva.

"Kaj še nista slišali, da prideta dva kitarista?"

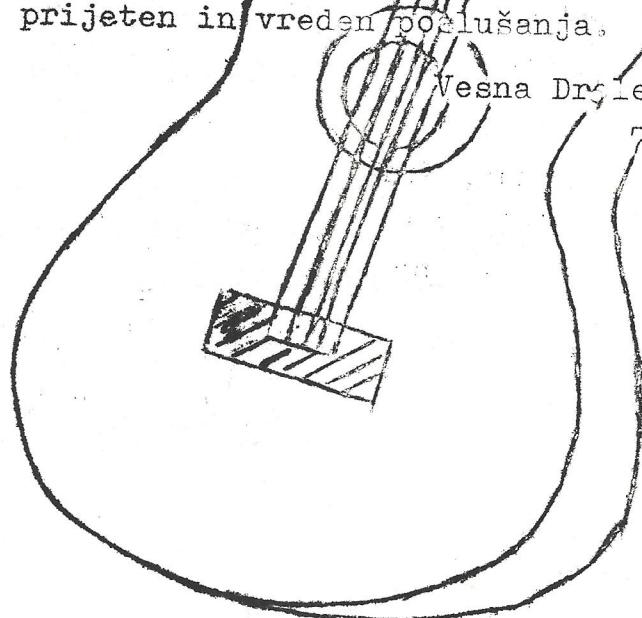
"Kdo? Kaj bosta igrala?" sva obe radovedni v pričakovanju, da zveva kaj o nastopu naših ljubljencev.

Sošolke pojasnijo: "Ne vemo čisto natanko." "Verjetno stara klasika pač," vdihneva, ko zveva imeni kitaristov. Ni ju na seznamu naših popevkarjev in pop zvezdnikov. "No ja, vseeno bolje kot telovadba," se strinja večina sošolk.

Peto šolsko uro se zberemo v največji učilnici in čakamo. Končno vstopita v spremstvu tovariša ravnatelja dva resna moža s kitarama. Predstavita se kot Jerko Novak in Igor Saje. Povesta nekaj uvodnih besed in začneta igrati. Zaženijo strune kitar v ritmu ljudskih plesov, poslušamo skladbe iz Španije, skladbe starih skladateljev. Vsako skladbo predstavita tudi s kratko oznako in pojasnilom. Čeprav klasične glasbe vsaj večina med nami ne ceni preveč, smo bili na koncu le zadovoljni. Melodija in ritem sta nas prevzela, da smo se poslovili z glasnim aplavzom. Pričakovali smo dolgočasno glasbo, a se nam je zdel nastop prijeten in vreden poslušanja.

Vesna Držle in Tatjana Panjtar

7. razred

PO BEVKOVIH POTEH OD BUKOVEGA DO ZAKOJCE

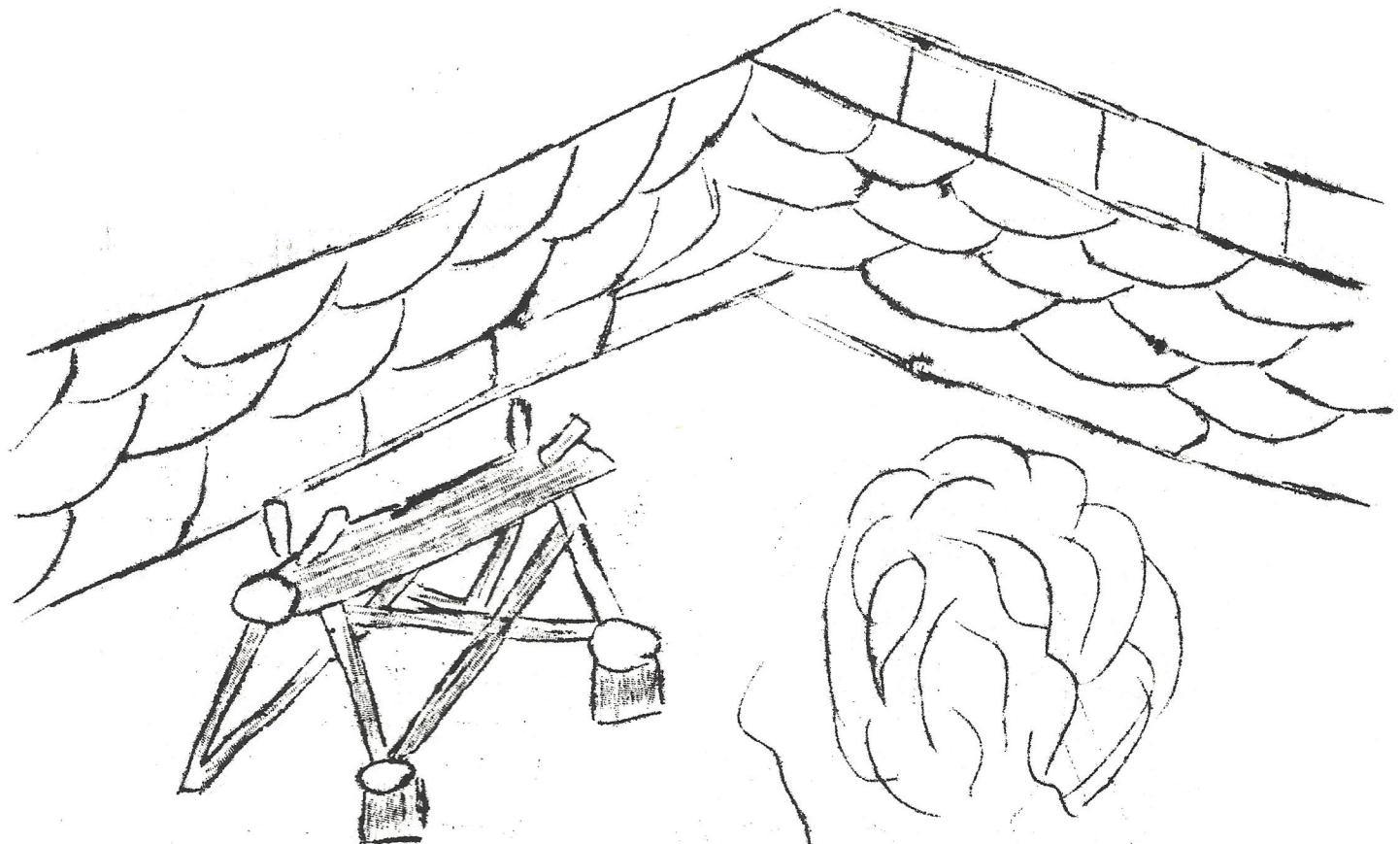
Sončno, a precej hladno jutro. Petošolci imamo kulturni dan in čaka nas nenavadno doživetje. Prehodili bomo Bevkovo pot od šole do doma, ki se je je pisatelj sam večkrat spomnil v mladostnih spominih.

Z avtobusom smo se pripeljali na Bukovo. Stiskali smo se v svoja oblačila, ker nas je zelo zeblo. Najprej nam je sošolka povedala, kako so Bevk in njegovi prijatelji hodili iz šole domov. Ogledali smo si staro šolo, v katero je hodil pisatelj. Videli smo staro leseno šolsko klop, potem pa smo odšli proti Zakojci. Spotoma smo se še dva-krat ustavili. Z Bevkovimi šaljivimi otroškimi pesmimi in igrami smo si krajšali pot. Igrali smo se tudi skri-valnice. Ko smo prišli v Zakojco, smo si najprej ogledali hišo, kjer je Bevk preživel mladost. Tam smo povedali nekaj pesmic in zaigrali igrico, ki smo jo sami prireдили po Bevkovi pripovedi. Nato smo odšli do ruševin pisateljeve rojstne hiše. Tu nas je tovarišica vprašala, če poznamo igro krpljanje kože. Seveda smo jo poznali, ampak samo iz Bevkovih knjig. Kmalu smo zvedeli pravila igre. Na bližnji kmetiji smo si sposodili kozo za žaganje drv in nekaj polen. Pod eno kozino nogo smo posatali poleno, da koza ni stala preveč trdno. Iz določene razdalje smo metali v kozo polena. Kdor je kozo prevrnil, je lahko igro nadaljeval. Ko smo z igro končali, smo najboljšim trem podelili zlato, srebrno in bronasto značko.

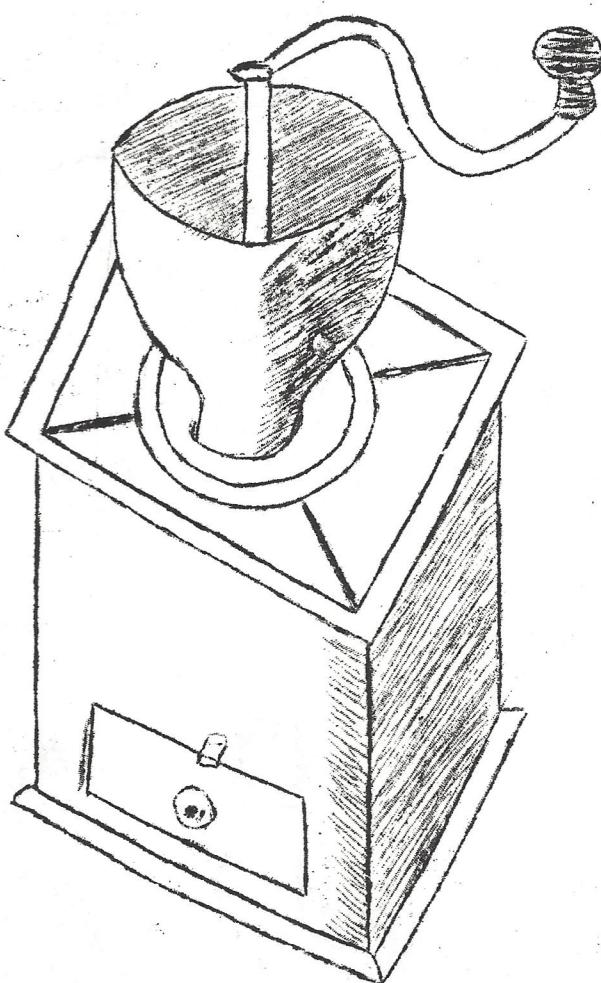
Nato smo odšli proti Hudajužni. Vmes smo se igrali skri-valnice. Ko pa smo prišli v Hudajužno, smo se z avtobusom vrnili domov. Bila sem polna lepih vtisov.

Polona Frelih

5. razred

SPOZNAJMO SVOJ KRAJ

Začudeno smo se ozirali po plakatih, na katerih je pisalo, da ZZB in KS Podbrdo prirejata kviz z naslovom Spoznajmo svoj kraj. "Le kaj bo to?" smo ugibali, saj v našem kraju še nikoli ni bilo nič podobnega.

V četrtek, 28.11.1985 ob 18. uri, se nas je v telovadnici zbrala velika množica vaščanov, pa tudi drugih ljudi iz krajev Baške grape. Tekmovanje je vodil tevriš ravnatelj, tekmovali pa sta dve ekipi, in sicer moška ekipa proti ženski. Vsako ekipo so zastopali trije člani od starejših do mlajših krajanov. Vsa vprašanja so se nanašala na zgodovino našega kraja. Ta-

ko smo s pomočjo tekmovalcev še sami preverjali znanje o poznavanju kraja in ob tem izvedeli tudi veliko novega. Obe ekipi sta na vprašanja dobro odgovarjali in v prvem delu ju ni presenetilo nobeno vprašanje. V odmoru je razvedrilo poskrbel mešani pevski zbor iz Podbrda. Zapelje nekaj pesmi in s tem zastavil tudi vprašanja tekmovalcem. Ves čas prireditve smo si z zanimanjem ogledovali staro kmečko erodje in uporabne predmete, ki so bili domiselnno razstavljeni na odru. Ugibali smo, kako se vsi

imenujejo, saj nekaterih še nismo videli. Tovariš Bojan Burgar nam jih je na šaljiv način in v domačem narečju predstavil in razložil, čemu so služili.

Po odmoru se je tekmovanje nadaljevalo. V tem delu je bilo tekmovanje še zanimivejše, saj so tekmovalci razmišljali, katera cerkev stoji višje, v Bohinjski Bistrici ali v Podbrdu, katera železniška postaja je višja, bohinjska ali podbrška.

S tovrstnimi vprašanji je imela moška ekipa več sreče. Pridobila si je prednost dveh točk in zmagala. S pesmijo pevskega zbora se je tekmovanje zaključilo.

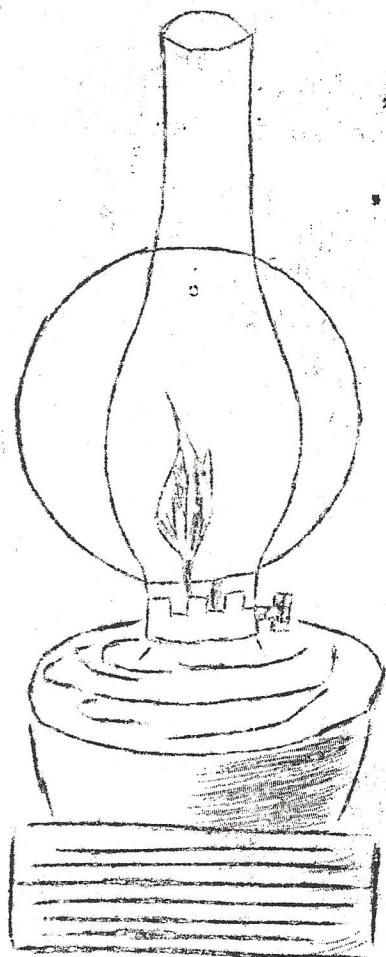
Tako smo v našem kraju počastili praznik republike. Upamo, da se bodo podobne prireditve še odvijale, saj smo bili nad takim spoznavanjem kraja navdušeni, tako mi učenci kot tudi krajanji.

Kos Ksenija

7. razred

Frelih Polona

5. razred

NARAVOSLOVNI DAN "OD ZRNA DO KRUHA"

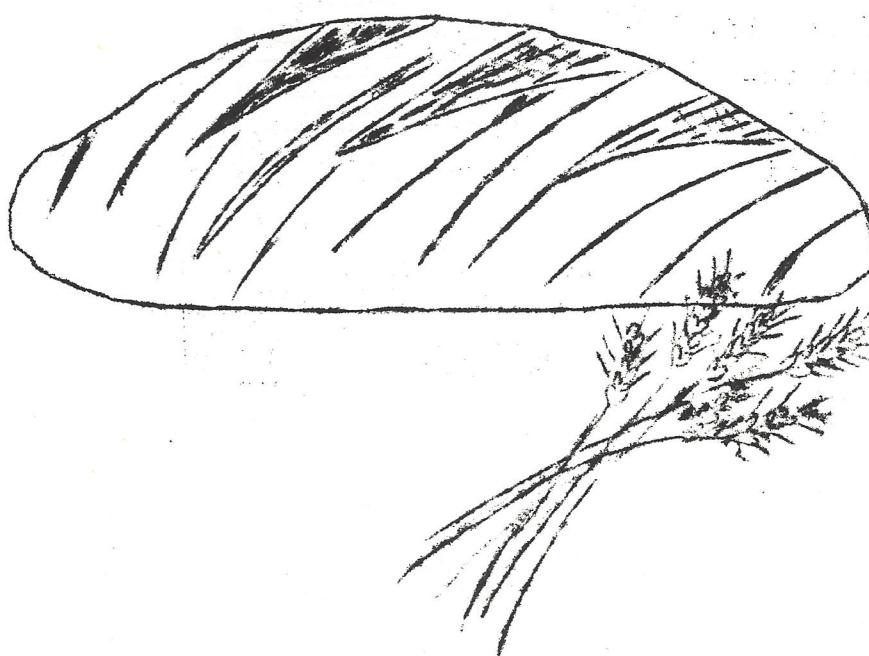
Tovarišica nam je povedala, da bomo imeli naravoslovni dan z naslovom "Od zrna do kruha". Vsi smo se ga veselili. Še posebno tisti, ki radi kuhajo in pečejo, saj naj bi spoznali izdelke in jedi iz moke.

V razredu smo se zbrali v skupine in si razdelili delo. Prva skupina je morala skuhati puding, druga speči hlebec kruha, tretja pripraviti ajdove krapce in četrta domače rezance. Jaz sem bila v drugi skupini. Najbolj zabavno je bilo, ko smo mesili kruh. Spoznali smo tudi, kako je v pekarnah danes in kako je bilo včasih. Pogovarjali smo se tudi o delu na polju in zvedeli, kako poteka delo od setve žita do žetve. Danes žanjejo s kombanji, ki žito tudi omlatijo, včasih pa so želi s srpom. Tako delo je bilo hudo naporno. Med pogovorom pa se je že vse skuhalo, tudi kruh je bil že pečen in se je shladil. Pogrnili smo mizo in sedli.

Veseli smo pojedli kar smo skuhali, samo domače rezance smo nesli v šolsko kuhinjo. Zkuhalni so jih v juho za šolsko kosilo.

Takih dni si še želimo, saj se naučimo veliko koristnega za življenje.

Matejka Kobal
5. razred

NAŠ PRISPEVEK ZA TRUBARJEVO SPOMINSKO ZBIRKO

Oktobar je mesec knjige. Ob tem smo se spomnili, da bo drugo leto 400-letnica smrti očeta slovenske knjige, Primoža Trubarja.

Na sestanku odbora ŠKD nas je mentorica opozorila na članek v Delu, kjer je bilo objavljeno, da pripravljajo spominsko sobo Primoža Trubarja v njegovi rojstni vasi, Rašici. Pozivajo, da bi tudi šolarji k temu kaj prispevali.

Mi smo bili takoj za to. Domenili smo se za imeniten način, kako priti do denarja. Že res, da bi ga lahko utrgali od žepnine ali starše prosili za prispevek. A mi smo hoteli sami zaslužiti denar. Predlagali smo, da vsak učenec prinese 2 - 4 kg odpadnega papirja. Denar, ki bi ga za to dobili, bi prispevali k ureditvi spominske sobe Primoža Trubarja. Uredili smo oglasno desko in napisali poziv razrednim skupnostim.

Sprva so nekateri še oklevali, toda kmalu so se zagnano lotili dela. Do papirja ni bilo ravno lahko priti, saj smo kleti in podstrešja spraznili že ob akciji pred tremi tedni. Z veseljem smo gledali, kako je kup papirja rastel. Ko smo ga stehtali, smo videli, da se ga je nabralo 644 kg. Pri tem so se najbolje odrezali osmošolci, saj so ga zbrali 144 kg, to je 11 kg na učenca.

Breda Kenda

6. razred

PRI ŠAHOVSKEM KROŽKU

Pri šahovskem krožku sodeluje 31 učencev od prvega do osmega razreda. To je najštevilnejši krožek na šoli, zato novinarska radovednost ni dala miru. Hotela sva raziskati, od kod tolikšna priljubljenost. Iz odgovorov članov sva sklepala, da radi tekmujejo in vsak želi doprineseti k še boljšim, že tako dobri dosedanjim rezultatom.

Krožek deluje redno vsako šesto šolsko uro ob sredah. Veliko je začetnikov, nekaj pa je takih, ki se še učijo prvih potez, zato jim starejši člani pri tem pomagajo.

Sedaj se učijo posebne kombinacije, igrajo počasni in hitri šah, kjer uporabljajo tudi uro. S tekmovanjem začenjajo tudi mlajši. Načrtujejo razredno in šolsko tekmovanje, nameravajo pa prirediti tudi simultanko. Starejši se pripravljajo na posamezno in skupinsko občinsko tekmovanje. Želijo, da bi bili letos občinski prvaki. S tako zavzetim delom, kot so ga pokazali prve ure, jim bo to tudi uspelo.

Matej Kenda in Radovan Močnik

8. razred

SMUK

Tudi leto je ŠŠD med zimskimi počitnicami organiziralo smučarski tečaj na Soriški planini. Udeležilo se ga je veliko učencev, bil pa je organiziran tudi prevoz za mladince, tako da je šolski avtobus vsak dan peljal kar dva-krat.

Pohvaliti se moramo, da smo spomladis vši šolarji pomagali čistiti smučišče na Soriški planini, zato smo imeli pri ceni vozovnic popust. Za uspešen smučarski tečaj se moramo zahvaliti potrpežljivim smučarskim vaditeljem, žičničarjem, ki so pomagali začetnikom ob vstopu na vlečnico, in seveda našemu dobremu šoferju, ki nas je vsak

dan, tudi če cesta ni bila najboljša, varno pripreljal na zasneženo planino.

Zadnji dan smo seveda tekmovali. Zdi se mi, da je tečaj prehitro minil. Takih si še želimo. Prav bi bilo, če bi vsak Slovenec znal smučati, saj smo Slovenci znani kot smučarski narod.

Polona Frelih

5. razred

PUSTOVANJE MALO DRUGAČE

"V glavnem odmoru pridite na kratek sestanek," mi je dejala mentorica našega kulturnega društva. "Le kaj bo?" smo ugibale članice izvršnega odbora. Radovednost je bila kmalu potešena. Tovarišica nas je spomnila bližajočega se pusta in možnosti, da bi letošnjega "praznovali" malo drugače. Maškare naj bi predstavljalе knjižne osebe. Ideja se nam je zdela imenitna. Narisale smo plakat in razpisale nagrade šolskega kulturnega društva za maškare, ki bodo najbolje predstavljalе knjižne osebe.

Prišel je težko pričakovani dan. "Ali bo uspeло?" smo se spraševale, saj so na prireditev spočetka prihajali le indijanci, čebelice itd. Končno! Prišel je kaplan Martin Čedermac, poleg križa je držal v rokah izdajo Prešernovih Poezij. In za njim kar dva Martina Krpana s kijem in mesarico, skupina z Rdečo kapico, babico, lovcem in volkom. Kako dober je bil krojaček Hlaček! In nad vsemi skupina Toma Sawyerja, Hucka, ki je vlekel staro pipico, polizanega Sida in podložene tetke Polly.

In spet težave. Koga naj nagradimo? Vsi ne bodo zadovoljni. Nagrade so bile skromne: Tomova druščina je dobila črnega Petra, volk iz Rdeče kapice zobno ščetko, babica zavitek čaja, ranjeni partizan zbirkо partizanskih pesmi.

Upamo, da so bili tudi nagrajenci zadovoljni. Nam je bilo všeč, kajti letošnje pustovanje je le bilo malo drugačno.

Ksenija Kos

7. razred

KNJIGA - NAŠ KULTURNI DAN

Petek, 28. februarja. Šola je kot v panju. Učenci še živahnno pomenkujejo in se v pričakovanju zanimivega dne zbirajo v skupine. Ta dan so namesto šolskih knjig prinesli barvice, svinčnike, ravnila, škarje in še druge pripomočke, s katerimi bodo danes na kulturnem dnevnu zaokrožili svoje kulturne dejavnosti.

Že nekaj tednov so učenci višjih razredov zbirali stare knjige, članice knjižničarskega krožka pa so jih popisale. Danes bo skupina učencev pripravila razstavo. In drugi? Prav vsi bodo zaposleni. Vsak bo deloval v neki interesni skupini. Delo teh skupin pa bomo spremljali mlađi novinari.

Naslednje vrstice so nastale na "terenu", med učenci, ki se pri delu niso pustili motiti.

Najprej poglejmo k mlajšim: Prvošolci so že pričeli z delom. Za začetek tiho poslušajo tovarišico, ki jim pripoveduje o Otonu Župančiču in jim bere njegove pesmice. Zatem se razdelijo v skupine. Večina prvošolčkov riše ilustracije iz Mehurčkov, nekaj najpogumnejših pa se pripravlja na nastop.

V drugem razredu so učenci zelo živahni. Zanimajo jih slovenske ljudske pravljice. Ob pravljici Kozica v lisičji jami ugotovijo, da pamet vedno zmaga nad neumnostjo. Ne bova jih več motili, ker morajo pripraviti še dramatizacijo ene izmed pravljic.

V tretjem razredu je najbolj zgovorna tovarišica. Pove nama, da so učenci razdeljeni v štiri skupine. Vsaka ima svojo nalogu, vsem pa je skupen cilj: kar najbolje spoznati pisatelja Leopolda Suhodolčana.

Moramo pa pokukati še v četrти razred. Tu so si zastavili nekaj težje naloge. Tudi tu so učenci razdeljeni v skupine. Ena pripravlja kviz o pisateljici Branki Jurca, nekaj učencev v spisih obuja spomine na prvo knjigo. Fantje rišejo

ilustracije iz knjige. V pasti, četrta skupina pa pripravlja dramatizacijo odlomka iz iste povesti.

Tako v zagnanem delu potekajo ure mlajšim šolarjem.

Pa višji razredci?

Tudi tu je delavno. Za razliko od nižjih razredov so višji razdeljeni po interesnih skupinah in ne po razredih.

Takole smo novinarji videli njihovo delo: Prva skupina, predvsem članice knjižničarskega krožka pod mentorstvom tovarišice Berginčeve, ima sila pomembno naloge. Pripravljajo razstavo starih knjig in pa spominsko razstavo, posvečeno Primožu Trubarju in Simonu Gregorčiču, ker je letos njuno jubilejno leto.

Delo te skupine je zanimivo: razvrščajo stare knjige, pripravljajo napise za razstavo, skrbno urejajo knjige nežе prej pripravljenih mizah.

Člani druge skupine so raztezeni po šoli. To smo novinarji. Hodimo naokrog, gledamo, poslušamo in pišemo, včasih pa slišimo tudi kako pikro na račun radovednosti.

Tretja skupina je zbrana v učilnici za likovni pouk. Vodiljih tovarišica Knšnikova. Učenci z različnimi tehnikami upodabljajo književne junake. S svojimi deli bodo okrasili šolski hodnik.

Večja skupina učencev se je zbrala v učilnici za matematiko, a ne bodo reševali enačb, pač pa bodo pripravili knjižne uganke za učence nižjih razredov. Že listajo po slikanicah in si izmišljajo domiselne, a ne pretežke uganke.

Skupaj s tovarišico za slovenščino skupina učencev pripravlja kulturni program. Radi bi predstavili očeta slovenske knjige in skozi deklamacije in dramatizacije povedali nekaj o zgodovini slovenske knjige. Miha se muči s Trubarjevo pridigo, Pavlo razmišlja, ali je boljša kašča ali kašča, Tušan pa se skuša vživeti v vlogo kaplana Martina Čedermaca, ko se ta poslavljaj od knjig, predno jih skrije v zakristiji cerkve med staro šaro.

Šesta skupina je pomagala prvi s tem, da je pripravila razstavni prostor in z lepimi mislimi o knjigi okrasila hodnik.

Veliko pozornost vseh je pritegnilo delo sedme skupine, razstava starih fotografij in razglednic o Podbrdu. Množice se kasneje zbirajo ob tabli in z orumenelih fotografij skušajo prepoznati hišo svojih starih staršev, ali pa med mladimi vojaki, birmanci in drugimi skupinami iščejo svoje prednike in znance. Nekaj jih prepoznaajo in ob tem se razvijejo živahni komentarji.

Tako je šlo prve tri ure, četrto pa smo se zbrali na šolskem hodniku. Vsi bi si radi hkrati ogledali razstavo, a kljub temu ni prerivanja in slabe volje. Le "knjižničarke" so na trnih, ker najbolj vneti učenci knjige listajo, jemljejo v roke, a jih potem ne znajo vrniti na svoje mesto, pa morajo potem one spet ravnati knjige. Silno zanimive so stare cerkyene knjige, celo iz leta 1733. Vsebine ne razumemo, ker so pisane v latinščini, a nas privlačijo z zunanjim izgledom. Sila velike in debele so, pa tudi lepo okrašene. V krstnih, poročnih in mrliških knjigah nekateri iščejo svoje prednike, a jih je težko najti, ker so tudi te knjige pisane v latinščini ali nemščini. Med zanimivejše skupine knjig sodijo učbeniki, saj smo jih hitro primerjali z današnjimi in ugotavljalili, na našo žalost, da so bili "lažji".

Med starimi pesniškimi zbirkami najdemo Gregorčičeve Poezije iz leta 1888 in 1908, pa Prešernove Poezije, Župančičeve... Med leposlovnimi deli je še posebno veliko Bevkovih knjig. To dokazuje, kako je bil pisatelj priljužljen med rojaki.

Kar težko je bilo učence odtrgati od knjig, da so prisluhnili kulturnemu programu, s katerim smo otvorili razstavo. V njem so se predstavili učenci od 1. do 8. razreda, zaključili pa smo s književnimi ugankami.

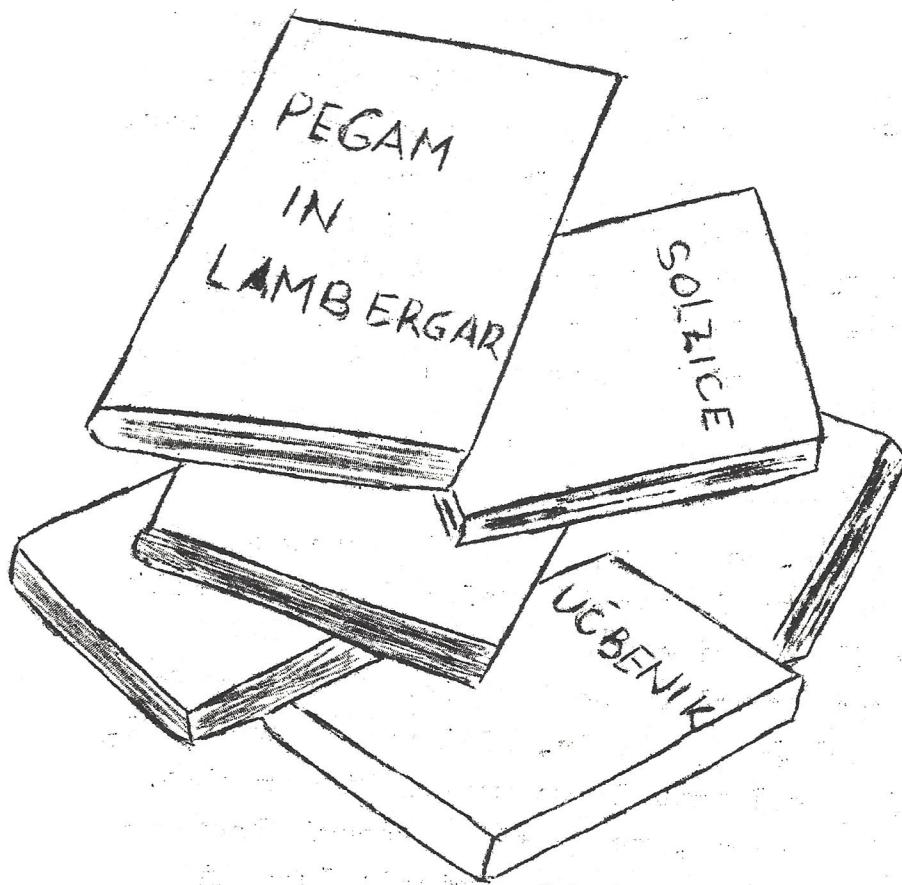
Take razstave bi ne mogli pripraviti brez sodelovanja

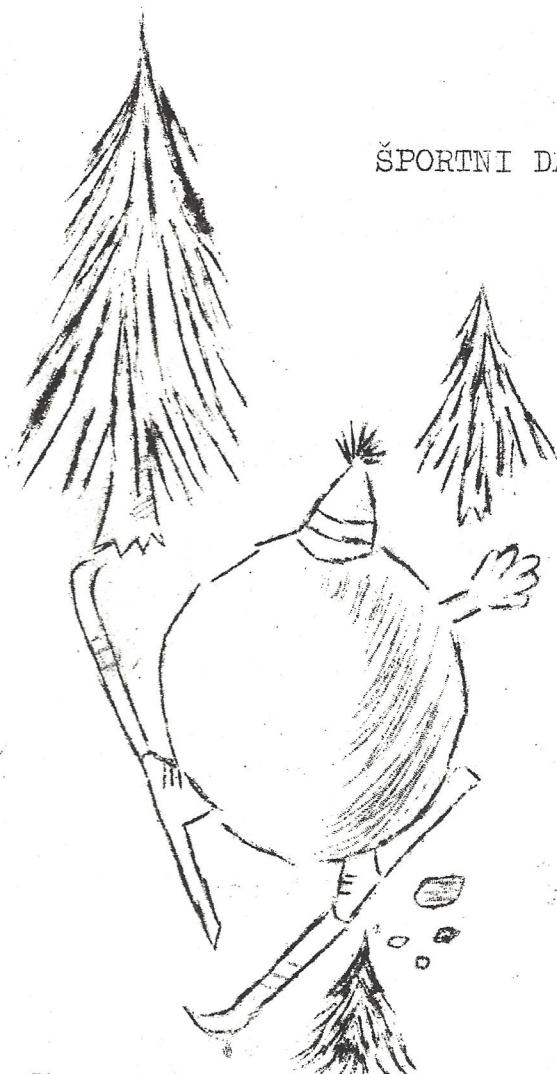
krajanov, zato smo pripravili še večerno otvoritev. Če jih ta večer ni bilo veliko, pa so tisti, ki so prišli, o razstavi pripovedovali tudi sosedom in znancem, in tako je bilo obiskovalcev v nedeljo precej več.

Ko smo se po končanem kulturnem dnevu pogovarjali o svojih vtipih, smo si bili enotni, da je bilo delo sila zanimivo, da smo z rezultatom zadovoljni, a ob tem nismo pozabili tudi na kritične pripombe. Predvsem se je vsem zelo mudilo in bi lahko morda kaj naredili še boljše, če bi imeli na razpolago več časa.

Marta Volf in Matej Kenda
8. razred

Ksenija Kos Polona Frelih
7. razred 5. razred

ŠPORTNI DAN NA SNEGU

Oblačno jutro. Vsi smo dobre volje, saj se nam danes ne bo treba mučiti, kje leži Afrika ali kaj je zračni tlak. Še posebno so razpoloženi smučarji, saj se bodo zopet lahko spuščali po zasneženih strminah Soriške planine.

Zjutraj smo se zbrali pred šolo. Šolski avtobus je odpeljal najprej smučarje, mi, ker ne smučamo, pa smo se kar peš odpravili proti cilju - Soriški planini. Veliko je bilo vprašanj, kdaj se bo avtobus vrnil po nas, končno pa je le pripeljal in vsi smo si utrujeni oddahnili.

Ko smo prispeli na cilj, so skoraj vsi že smučali. Mi pa smo pomalicali, odšli v gozdček in se tam igrali, lovili v celem snegu in si pod košatimi smrekami kopali zaklonišča.

Ob 10^h je bilo šolsko tekmovanje v veleslalomu, zato smo odšli proti progi, na kateri so potem tekmovali.

Dekleta, ki nismo smučala, smo pomagala deliti štartne številke. Končno se je tekmovanje začelo. Najprej so nastopili najmlajši. Prav lepo jih je bilo gledati, kako se veselo spuščajo po strmini med vratci in se trudijo, da bi uspešno presmučali progo. Večini je to uspelo, bili pa so tudi taki, ki niso zmogli zavoja okoli vrat in so zapeljali kar mimo. Najbolj zabavno je bilo takrat, ko je bil na progi drugošolec in je tovariš ravnatelj na ves glas kričal: "Umaknite se. Ta ne žna ustaviti!" Fant je srečno privozil mimo cilja in se še nekaj časa peljal po strmini, potem pa padel. Še sreča, saj se drugače res ne bi ustavil.

Potem pa so nastopili starejši. To je bil čas, ko smo se gledalci ob progi večkrat veselo nasmejali. Na začetku je šlo vse po sreči. Bilo je res nekaj padcev, vendar brez hujših posledic. Le kako pikro na svoj račun so "padalci" slišali.

Štarter javi, da je na štartu pripravljena Miranda. Tov. ravnatelj da znak za štart. Kar dobro ji gre. Na polovici pa jo naenkrat zanese s proge. Miranda pade, vendar se ustavi šele, ko zadene ob smreke, ki rastejo ob progi. Bilo je grozno videti, a se je dobro končalo. Potem je na štartu Polona. Tudi njej gre vse po sreči, potem pa tik pred ciljem pade, da se kar zakadi okoli nje. Kljub prigovarjanju tov. ravnatelja, naj nadaljuje z vožnjo, tega ni zmožna napraviti. Poskuša vстатi, vendar ne more. Okoli nje se najprej zberejo gledalci, ki so stali v bližini, potem pa na prizorišče nesreče prihiti še tovariš. Bali smo se, da je kaj resnega, vendar je bil le udarec v nogo in Polona je že stala na nogah. Seveda je slišala precej zbadljivih, a veseli smo bili, da se je dobro izteklo. Videli smo še nekaj spektakularnih padcev, a na srečo se ni ponovila zgodovina skakalnice v Kulmu.

Z glasnimi vzkliki pa smo pozdravljali mojstre med vratci, saj je bilo fante in dekleta iz višjih razredov prav lepo videti, kako so vijugali po beli strmini. Za marsikoga med nami, nesmučarji, je bilo to posebno doživetje, saj smo prvič videli smučarsko tekmovanje v živo, dotlej smo smučanje gledali le na malih zaslonih.

Razigrani in dobre volje smo kar pozabili na mraz in snežinke, ki so se nam zaganjale v obraz, in že je bil čas za odhod. Najprej smo se vračali nesmučarji, za nami pa so se vrnili še smučarji. Z rdečih lic jim je sijala utrujenost, a tudi zadovoljstvo. Škoda, da je bil to za letos zadnji športni dan na snegu.

Tatjana Panjtar

7. razred

ZAVESA SE JE DVIGNILA

Sedmošolci v dvorani opernega gledališča čakamo na predstavo Gorenjski slavček. Nemirno sedimo v polnem, skoraj tematčnem prostoru. Rahlo brleče lučke ob stenah ugašajo. Vsa dvorana vzdrhti in čez trenutek se že pogrezne v tišino. Vsi napeto pričakujemo, kaj se bo zgodilo. Čez trenutek spreletijo dvorano čudoviti zvoki violin, piščali pa še drugih instrumentov. "O, kako prijetni zvoki. Saj je kot v pravljici," radostno pomislim, zastor pa se dviguje.

Oгласi se mogočna pesem vaških fantov. Sprva čisto tiho, nato pa vedno glasnejše. Kakšni glasovi! Občudujoče gledamo nastopajoče in se radujemo ob glavnih junakih Minki in Franju. Prehitro je končano prvo dejanje. Poslušalci se dvignejo, kot bi se prebudili. Po kratkem odmoru smo spet vsi na mestih. Končno luči začnejo ugašati in zasliši se vesela narodna pesem. O, kako lepo pojejo vaška dekleta. Kot slavčki! Nastopajoči pojejo in veselo plešejo. Veselo se nasmejemo Rajdlju, ki se norčuje iz oskrbnika gradu in francoskega učitelja petja, Chansonetta. Salve smeha stresajo dvorano. No, na koncu se vse srečno konča. Minka in Franjo kljub vsem zapletom vendarle ostaneta skupaj. Vesela sem, da se je vse srečno končalo, hkrati pa žalostna zaradi prehitrega konca.

Ko sem se utrujena vrnila domov, mè je oče, ki so mu bile opere vedno všeč, vprašal: "No, kakšna je bila opera? Vas je dež pošteno namočil, kajne?" "Oh, oče, kaj dež! Opera je bila prekrasna. Še sanja se ti ne, s kakšnim aplavzom smo se poslovili od nastopajočih. Saj so si ga pošteno zaslužili, predstava je bila enkratna," mu navdušeno pripovedujem. "No, zdaj vidiš, da ni glasba samo tisto vaše razbijanje po bobnih?" me s hudemšnim smehljajem vpraša. "Oče, priznam, to bitko si dobil. Ampak sedaj sem pa že tako zaspana, da komaj še gledam. Spat grem." Zaželim mu lahko noč in se odpravim. Preden izginem, mu še izzivalno zakličem: "Ampak, tudi tisto naše razbijanje po bobnih je včasih le glasba!"

Ksenija Kos
7. razred

POLKO PLEŠEM, VALČEK, ROCK AND ROLL

Kazalca na uri se že bližata četrti uri. Učenci se zbiramo pred šolo. Med čakanjem teče pogovor o marsičem. Dekleta se pogovarjamo o simpatičnih igralcih, fantje pa razpravljajo o košarki. Tako pričakamo tovarišico Franko Mrak, ki nas uči plesne korake.

Zberemo se na hodniku. Iz kasetofona se oglasi narodnozabavna glasba. Hitro se spravimo v pare, vendar nam valček ne gre nič kaj dobro. Seveda ne, saj so bile počitnice. "Vse sem pozabila," pravi Alenka. "Vesna, pokaži mi, kako to gre," prosi Melita. "Zdi se mi, da je tako," odvrne Vesna in nam pokaže, kako se pleše valček. Počasi le ujamemo ritem glasbe. Potem je na vrsti polka. Ta je lažja in nam ne dela preglavic. Pri tem plesu se fantje ojunačijo in prosijo dekleta za ples. Tudi med plesom ne gre brez pogovora. Takrat pa, zaradi fantove nepazljivosti: bum. Dva para se zaletita. "Kako me vodiš!" pravi Tatjana svojemu soplesalcu. On pa jezno odvrne: "Če bi bila ti malo bolj tiho, bi bilo vse v najlepšem redu."

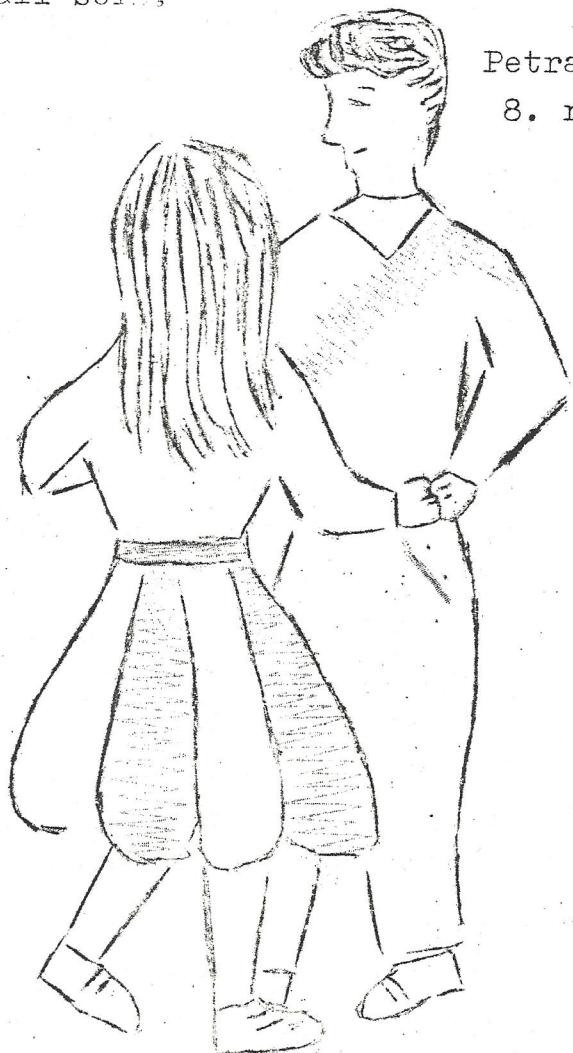
Ko je pesmi konec, se oglasi tovarišica: "To je bilo za ogrevanje. Zdaj pa zares. Danes se bomo učili kavbojsko polko." Začuden se spogledujemo: "Kaj je to?" Tovarišica nam razloži, da je to ples, ki smo ga lahko videli v westernih na TV. Počasi smo se plesa spomnili. Zavrti nam kaseto Plave trave zaborava. Na glasbo, ki jo izvaja ta skupina, se da odlično plesati kavbojsko polko. Na začetku se še malo spotikamo, sčasoma pa se s tem plesom le še zabavamo. Kmalu se utrudimo in namesto počitka se zavrtimo v počasnem valčku. Spočiti smo.

Takrat pa nas presenetí tovarišica: "Danes se bomo naučili še en zanimiv ples." "Kaj bo pa zdaj novega?" se sprašujemo. "To so pingvini," končno le pove tovarišica. "Pingvini?" "Ha, ha!" "Prvič slišim." "Le kaj bo to?" "Prav zanima me, kako se to pleše." Smeh se razlega po plesišču, tovarišica

pa nadaljuje: "Ta ples bomo plesali takole: postavimo se v vrsto, primemo tistega, ki je pred nami, za rame in skačemo. Najprej skočimo z obema nogama štiri korake naprej, nato enega nazaj, pa enega naprej in še enega nazaj, potem pa spet štiri naprej in tako dalje." Poskusili smo najprej brez, potem pa z glasbo. Skakali smo sem in tja po plesišču. Tudi pri tem plesu smo se hitro utrudili. Pa nič ne de. Plesna ura se bliža koncu, še en rock and roll ob spremljavi Shakin' Stevensa, pa gremo domov. Napeli smo vse svoje sile in za konec res zaplesali še naš priljubljeni ples. Potem smo počasi zapuščali šolo.

Petra Kajzer

8. razred

ZADNJA VAJA

"Ksenija, vaje! Greš?" "Takoj hom, samo samo obujem se še, počakaj!" Končno sem napravljena. S prijateljico Polono kot strela zdrviva po stopnicah. Hitiva v šolo, medtem pa se pogovarjava: "Joj, jutri pa že nastopamo, te je kaj strah?" sprašujem Polono. Ona pa mi čisto mirno, kot da ji je jutrišnji nastop deveta briga, odgovori: "Zdaj še ne. Jutri pa bomo videli." Oh, menelže sedaj kar stisne, če samo pomislim, da bom jutri morala tekati po holu v spalni srajci, se igrati s punčkami kot petletna deklica, medtem pa se bodo šolarji smejali na moj račun. Groza! Bolezen bi mi jutri še kako prav prišla.

Zbrani smo na holu in, medtem ko čakamo na tovarišico, opravljamo staro posteljo: "Kakšna postelja, vso igro nam bo pokvarila. Jaz najraje ne bi igrala!" se jezi Polona. "Ha, Ksenija, na kakšni super postelji boš spala!" me izziva Alenka. "No ja, ampak, medtem ko boš ti na očeh vsemu občinstvu, bom jaz spala!" Alenki nočem ostati dolžna. V tem pa že pride tovarišica. Obljubimo ji, da bomo danes resni in ne bomo počenjali vseh mogočih neumnosti, ki so običajno redni spremlijevalec naših vaj.

Vaje se pričnejo. "Ksenija, budi no vendor bolj prepričljiva! Igraj se s punčkami!" me že na začetku opozori tovarišica. Še enkrat ponovim prizor in tokrat mi uspe veliko kolje. Melita, ki igra moje mamo, me spravi v posteljo in že nastopijo tri zvezdice, ki veselo plešejo po nebu. Med plesem me posipajo z zvezdicami. Uh, kako zoprno je, če ti prileti kakšna za vrat, ti pa se ne smeš preveč premikati! Kmalu zvezdici odpločsta, ostane samo Zvezdana. Na vrsti je prizor s Satelitom. Toda, kje je Satelit? Mirno bere knjige in niti sanja se mu ne, da je že na vrsti. "A veš kaj, Damjan!" ga kliče vsa živčna Polona. Satelit pa je v trenutku na svojem mestu in nekaj časa igra nemoteno poteka dalje. Zaplete pa se pri pogovoru med Zvezzano in nebesnim paznikom, tarej med Polono in Alenkou. Kaj pa drugega. Alenka

kot običajno butne v smeh, ker ji Polona navihano kaže jekzik, medtem ko se ona na vso moč trudi, da bi čimprej oddrdrala svojo vlogo. "No, dekleti. Bodita vendar resni! Se bosta tudi jutri smejali? Ti, Alenka, pa ne bodi kot stara lajna," ju opozarja tovarišica. A že sem na vrsti! Zvezdana priroma v moje ozvezdje, v mojo posteljo. No, zdaj se pa obe smejiva! Morava se tepsti, nama pa ni prav nič do tega. In tako se zgodi, da jaz prisolim Poloni kakšno klofuto preveč močno, ona pa mi ne ostane dolžna in potem obe javkava sila zares. Tovarišica se spet jezi, medve pa se zresniva. Pa ne za dolgo. Polona bi se morala čisto potiho splaziti pod posteljo in oditi, ona pa na vso moč ropota. Ne morem zadržati smeha, ko gledam Polono, kako tolče z glavo ob mizo. Pomejem se ji, medtem pa pozabim, da bi se že zdavnaj morala pogovarjati z mamo, ki zaskrbljena sedi na koncu postelje, ker revica misli, da njen ljubljeno hčerko tlači mora. "Ne, veste kaj! Bomo pa končali z vajami!" naenkrat reče tovarišica. V hipu se zresnimo. Ostala sem sama. Zvezdana je pobegnila, mama pa že spi. "Joj, Alenka, si zoprna!" sem jezna na Alenko, ki kuka skozi špranjč in mi meče zvezde na glavo. Končno pa je igre konec. Zadnja vaja je končana. Čaka nas samo še nastop.

Za tiste, ki predstave ne bodo videli, naj povem, da so to vaje za mladinsko igrico Borisa A. Novaka V ozvezdju postelje. Pripravili smo jo člani šolskega gledališkega krožka, šest deklet in en fant.

Ksenija Kos
7. razred

OBRAMBNI DAN

6. maj - prijetno sveže jutro. Končno nam je vreme toliko naklonjeno, da bomo lahko imeli orientacijski pohod.

Zbrani pred šolo čakamo, kdaj se bo začelo tekmovanje. Razdeljeni smo v skupine.

Naša skupina je odšla najprej na streljanje, potem pa smo reševali teste. Po malici smo dobili zemljevide in se odpravili na pot. Nekaj časa nam je šlo kar dobro. Našli smo prvo kontrolno točko, pravilno rešili naloge in zaslužili prvih 55 točk. Odpravili smo se naprej, kmalu pa se je zatknilo. Stali smo na križišču, strmeli v zemljevid in ugotavljalni, po kateri poti moramo oditi. Odločili smo se in odšli po ozki stezi navzdol proti potoku. Tam smo se zopet ustavili in razmišljali, kam. Soglasno smo odločili, da smo malo zašli in da se moramo vrniti. Vrnili smo se na križišče in odšli po eni izmed poti. Hodili smo, iskali drugo kontrolno točko in ugibali, ali smo na pravi poti. Fantom se je zdelo, da smo zopet zašli, zato smo se spet ustavili in pogledali na zemljevid. Z Vesno sva že upali, da smo izbrali pravilno, ko Matjaž odloči: "Vrnili se bomo in odšli po prejšnji stezi do potoka in po drugem bregu navzgor." Ko smo vse to že imeli za sabo, smo prišli v sadovnjak. Z Vesno sva predlagali, da bi odšli kar čez sadovnjak do kmetije in od tam naprej, vendar se fantje niso strinjali, ker bi tako lahko izpustili kontrolno točko, zato smo odšli po cesti okoli. Na tej poti smo potem še večkrat zašli, končno pa smo prišli do velike kmetije. Tam smo zagledali tovarišico za biologijo. Najprej smo jo vprašali, katera kontrolna točka je tu in, ko nam je povedala, da je druga, skoraj nismo verjeli. Prepričani smo bili, da smo najmanj eno izpustili. Potem smo odšli naprej, našli še ostale tri kontrolne točke in končno prišli do šole. Tam je bilo že veliko ekip, ki so se vrnile pred nami. Naša ekipa je prišla na cilj kot zadnja iz 7. razreda in vsi so bili prepričani,

da bomo zadnji tudi v skupni razvrstitvi. Morali smo rešiti še teste o prvi pomoči, potem pa smo počakali, da so sešte- li točke vseh skupin. Vsak je upal, da bo njegova skupina zmagala.

Končno so razglasili najboljše. Trud naše skupine ni bil zaman. Kljub temu, da smo prišli pozno na cilj, smo bili prvi v razredu in drugi na šoli.

S tem smo si zagotovili udeležbo na občinskem tekmovanju v Kobaridu.

Tatjana Panjtar

7. razred

LEP DAN MLADOSTI NA SORIŠKI PLANINI

V petek, 23.5.1986, smo v počastitev dneva mladosti na Soriški planini organizirali družbeno koristno delo z družabnimi igrami.

Tega dne zjutraj je bilo na šolskem dvorišču zelo živahno. Kdo pa ni vesel, če nam odpade pouk, ali vsaj kakšna ura? Višji razredi smo se kmalu strpali v šolski avtobus in "škatala s sardinami" je odpeljala proti Soriški planini. Navkljub groznemu stanju v avtobusu nismo bili prav nič veseli, ko smo izvedeli, da moramo del poti prepešačiti. Toda kmalu smo se naveličali "jamrati" in po okolici se je razlegal smeh. Ko smo prišli do koče, smo tu počakali še nižje razrede, ki pa so se, čeprav imajo mlajše noge, pripeljali prav do koče. Nato smo začeli z delom. Nižji razredi naj bi pobrali smeti, višji pa naj bi raztresili seno po pobočju Lajnarja, da bi s tem zavarovali pravkar posejano travo. "Oh, ko bi vsaj vlecenico vključili," zdihue Melita med sopihanjem po bregu. Končno smo le prišli do sena. "Uh, to bomo morali trositi, pa koliko je!" se spet pritožuje Melita. Ko začnemo, ugotovimo, da ni tako težko. Uro, dve, se mučimo s senom, nato pa: "Na malico!" Med žvečenjem si zadovoljno ogledujemo storjeno delo. Lepo je videti prej golo pobočje, ki je zdaj

prekrito. Da bi se le lepo zaraslo.

Potem pridejo na vrsto igre z žogo, smeh in ... V kotanji je še malo umazanega snega. Fantje so takoj pri njem. Kepe letijo vsepovprek. Učiteljem je tega dovolj. "Odhod!" se zasliši. "Spet bomo morali peške," smo nejevoljni. Ampak med šalami in smehom nam pot hitro mine in že smo v Soriči, kjer nas čaka avtobus. Zbašemo se vanj. Domov prispemo dobre volje, a malo utrujeni.

Tako smo tudi mi nekaj pripomogli k lepši naravi in pozimi boljši progi. Ni zastonj geslo: Slovenija moja - naša dežela.

Marta WIE

8. razred

ŠOLARČEK IZPOD ČRNE PRSTI je glasilo PO "France Bevk"
na OŠ "Simon Kos" Podbrdo.

Šolsko leto: 1985/86

Številka: 2

Prispevki in ilustracije: člani novinarskega krožka

Mentorica: Jelka Urbas